

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. J. Š., Ph.D.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2024, č. j. KUOK 20250/2024,
sp. zn. KÚOK/121885/2023/ODSH-SD/9245,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2024, č. j. KUOK 20250/2024, sp. zn. KÚOK/121885/2023/ODSH-SD/9245 („napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Prostějova ze dne

3. 10. 2023,
č. j. PVMU 153669/2023 16a, sp. zn. OZZ 4184/2022 Mz („prvostupňové rozhodnutí“
nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2023 („zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit dne 1. 11. 2022 v X hod na dálnici D46 ve směru jízdy na O., GPS souřadnice X" E; X" N; tím, že řídil blíže specifikované motorové vozidlo v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. V místě, kde byla upravena rychlost dopravní značkou na nejvyšší dovolenou rychlost 110 km/h, mu totiž byla hlídkou Policie ČR za pomoci měřicího zařízení Ramer 10C, umístěného ve služebním vozidle, změřena rychlost 133 km/h, tj. po odečtu 3% možné odchylky 129 km/hod, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 19 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť správní orgány podle něj řádně nezjistily skutkový stav věci, který navíc nesprávně právně vyhodnotily. Dále měly překročit meze správního uvážení a rozhodnout v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí; jimi učiněné skutkové závěry označil za spekulativní. Má za to, že správní rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování a ani v platných právních předpisech. Správní orgány nerozhodovaly nestranně, tedy nesnažily se zjistit skutečný stav věci, nýbrž jejich cílem bylo uznat žalobce vinným ze spáchání přestupku a jím uplatněné námitky bagatelizovaly. Obě rozhodnutí žalobce považuje za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
4. Žalobce odkázal na str. 124 návodu k obsluze měřicího zařízení RAMER 10C. Nedodržením pokynů, které spočívá ve změně technického stavu vozidla (např. výměna pneumatik, změna jejich tlaku vzduchu nebo vyšší hmotnost vozidla), je možné zatížit měření rychlosti odchylkou vyšší než 3 % při rychlosti nad 100 km/h. Žalovaný podle žalobce eventuelní změnu technického stavu nesprávně zahrnuje do odchylky 3 % při rychlosti nad 100 km/h. Podle názoru žalobce je přitom nutné, aby byly přesně zjištěny všechny odchylky způsobené nedodržením návodu. V opačném případě nastane nepřezkoumatelnost závěrů správních orgánů a prostor k jejich libovůli.
5. Žalobce žalovanému rovněž vytýká, že se nijak nepokusil zjistit technický stav vozidla, tedy zda byl v souladu s požadavky uvedenými v návodu a zda byl tento stav pravidelně kontrolován. Má rovněž za to, že bylo prokázáno překročení váhy měřicího vozidla, která by se správně neměla lišit o více než 250 kg oproti váze vozidla v době ověřování měřicího zařízení. V době měření se přitom dle jeho slov ve vozidle nacházeli tři policisté a neznámé množství vybavení. Hmotnost vozidla proto velmi pravděpodobně překročila povolenou hodnotu. Navzdory této skutečnosti správní orgány nevyvinuly sebemenší snahu ke zjištění skutečného stavu věci. Žalovaný na žalobce klade absurdní nároky, pokud požaduje, aby tyto otázky namítal již na místě dopravní kontroly, tedy aby byl v době kontroly obeznámen s provozními podmínkami a požadavky na užívání měřicího zařízení.
6. Žalobce taktéž namítá, že se správní orgány dostatečně nezabývaly naplněním materiální stránky spáchaného přestupku. Její existenci totiž dovozovaly jen na základě naplnění

formální stránky. Materiální znak podle jeho přesvědčení musí být nade vší pochybnost prokázán, nikoliv jen dovozován.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

7. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje ji jako nedůvodnou zamítnout. Má za to, že zjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce a zároveň postupoval nestranně. Při svém rozhodování vycházel z podkladů obsažených ve spisovém materiálu a vypořádal se se všemi námitkami žalobce. Neshledává tedy důvod pro to, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Některé žalobní námitky označil za obecné a neurčité.
8. K námitce týkající se možného nedodržení návodu k použití měřicího zařízení žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů, podle níž je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření, které je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje a není podstatné, zda došlo k výměně či podhuštění pneumatik. V nyní projednávané věci je ve spise obsažen ověřovací list platný v době prováděného měření. Pro případy změn technického stavu vozidla oproti stavu v době provádění ověřování se počítá s odchylkou měřicího zařízení ve výši 3 % při rychlosti nad 100 km/h, která je na výsledek měření aplikována. Lze přitom vyloučit, že by provozní podmínky měly na měření vliv tak významný, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku.
9. Námitku, že měřicí zařízení Ramer 10C může být použito pouze za takového stavu, jaký byl v době ověření, žalovaný označil za absurdní, neboť by v takovém případě muselo docházet k ověření zařízení před započítím každého měření. Pokud tedy žalobce namítal nesprávnost provedení měření, měl podle žalovaného požadovat přezkoušení daného měřidla ve smyslu § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 S., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, což však neučinil. Podle žalovaného není ani pochyb o tom, že měření prováděli k tomu proškolení policisté. K vytýkané změně hmotnosti vozidla uvedl, že tato námitka vzhledem k běhu času nemůže být potvrzena ani vyvrácena. Žalobce tuto skutečnost nijak nedoložil a ani nenamítal v době provedení kontroly. Nespecifikoval ani, v čem konkrétně spatřoval neznámé množství vybavení nacházejícího se ve vozidle. Důkaz zvažení vozidla by bylo možné také provést pouze v den prováděné kontroly.
10. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný vyvinul mnohem větší snahu pro zjištění skutečností v neprospěch žalobce. Skutečnosti svědčící v jeho prospěch správní orgán zjistil povrchně a neochotně, bez snahy zjistit skutečný stav věci. K otázce používání odchylky zopakoval, že ji žalovaný aplikuje nesprávně. V návodu k obsluze je totiž jasně uvedeno, že odchylka 3 % při měření rychlosti se vztahuje na správně kalibrované zařízení používané v souladu s návodem. Technický stav vozidla, který je v rozporu s návodem, tak k odchylce přidává další nepřesnosti, které je nutné kvantifikovat. Podotkl, že přístup žalovaného může vést k tomu, že příslušníci Policie ČR budou přistupovat k používání měřicí techniky nedbale. Na druhou stranu ovšem nezpochybnil, že by dané měřicí zařízení nemělo v době kontroly platné ověření, poukázal na to, zda bylo fakticky platné, nikoliv jen formálně. Žalovaný nijak nezkoumal servisní historii daného služebního vozidla. Žalobce se sice nedomnívá, že by vozidlo v době kontroly bylo přetíženo, nicméně vzhledem k počtu jeho pasažérů mohla být překročena hmotnost významná pro správné měření rychlosti. Plynutí času a nemožnost provést navrhované důkazy pak přikládá k tíži Policie ČR a správních orgánů, neboť požadované skutečnosti bylo možné jednoduše zaznamenat. Pokud

tedy nebylo možné hodnověrně ověřit, že nebyly dodrženy podmínky měření uvedené v návodu, je nutné podle něj presumovat, že měření vytýkanou vadou trpí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě krajský soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 s. ř. s.).
12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.
13. Žaloba není důvodná.
14. Předně je nutno uvést, že procesní úspěch žaloby se do značné míry odvíjí od její kvality a konkrétnosti. Platí, že jsou-li uplatněny jen obecné námitky, i reakce soudu na ně se zpravidla ponese v obecné rovině. Jinými slovy, žalobní námitky budou ze strany soudu posouzeny v takovém rozsahu, v jakém byly ze strany žalobce konkretizovány, resp. podrobněji rozvedeny. Výjimku z tohoto pravidla představují vady, k nimž je soud povinen přihlížet i z úřední povinnosti (tj. i bez námitky).
15. Takovou vadou je i případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, kterou žalobce (byť v obecné rovině) namítal. Pokud je totiž napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neposkytuje zpravidla prostor pro to, aby bylo věcně posouzeno. Takovou vadou však napadené rozhodnutí netrpí. Je z něj zjevné, jakým způsobem žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a z jakých důvodů jej potvrdil. Žalovaný vypořádal stěžejní odvolací námitky žalobce. To potvrzuje i fakt, že žalobce se závěry správních orgánů věcně polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí v zásadě nebylo možné.
16. Co se týká námitky, že správní orgány nerozhodovaly nestranně, nesnažily se zjistit skutečný stav věci a nevycházely žalobci vstříc, soud ji nepovažuje za důvodnou. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci bylo umožněno uplatňovat všechna procesní práva, konkrétně seznámit se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, vyjadřovat se k nim, účastnit se ústního jednání a navrhopvat důkazy za účelem zjištění skutkového stavu věci. Správní orgán I. stupně navíc akceptoval jeho omluvu z nařízeného jednání, které odročil na pozdější termín tak, aby se jej žalobce mohl účastnit. V návaznosti na jím uplatněnou námitku taktéž správní orgán I. stupně ověřil, zda v daném místě a čase měření rychlosti byly dopravní značky upravující nejvyšší dovolenou rychlost na 110 km/h dobře viditelné a zda s nimi nebylo manipulováno. V případě jiných důkazních návrhů (vážení služebního vozidla) správní orgány vysvětlily, proč nebude možné navrhovaný důkaz provést. Správní orgány tedy žalobci vyšly vstříc v takovém rozsahu, v jakém to po nich bylo možné za současného respektování zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení dle § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, spravedlivě žádat.
17. S žalobcem lze v obecné rovině souhlasit, že měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze příslušného rychloměru může mít vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51). Ke zpochybnění výsledku měření však musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o správném výsledku

měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50).

18. Nejvyšší správní soud se v minulosti opakovaně vyjadřoval k nyní uplatňovaným námitkám, tj. že mohlo dojít k nepřesnému měření z důvodu výměny či podhuštění pneumatik, resp. k přetížení u měřicího vozidla (např. rozsudky ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 254/2016-67, ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-40, či ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 142/2020-33). Z naposled odkazovaného rozsudku lze ve vztahu k měřicímu zařízení stejného typu (na podkladě odborných informací a vyjádření, která byla k tomuto zařízení poskytnuta) shrnout, že pokud správní spis obsahuje záznam měření, jakož i platný ověřovací list použitého rychloměru, lze zásadně presumovat způsobilost rychloměru změřit rychlost jízdy žalobce, neboť s případnou odchylkou způsobenou ojetím či odlišnou hustotou pneumatik nebo jinou váhou vozidla oproti stavu v době kalibrace rychloměru se počítalo, a to stanovením odečítané odchylky 3 % při rychlosti nad 100 km/h ve prospěch žalobce.
19. Ve spisovém materiálu je založena kopie ověřovacího listu č. 147/22 k měřidlu č. 15/0197, který byl v době nyní posuzovaného měření platný a jehož platnost ani žalobce nerozpориje. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se předpokládá správnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 142/2020-33). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77).
20. Jak dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 142/2020-33, s odkazem na návod k obsluze rychloměru uvedl, před každým měřením za jízdy je třeba provést kontrolu přesnosti měření typu „RADAR PŘES TACHO“ či „RADAR TACHO“, což ostatně vyplývá i ze žalobcem odkazované části návodu k obsluze, podle níž by měl být technický stav vozidla pravidelně kontrolován a je doporučen před každým měřením rychlosti za jízdy. V případě větší chyby než ± 3 km/hod do rychlosti 100 km/h nebo ± 3 % při rychlosti nad 100 km/hod je pak nezbytné nové nastavení měřicího přístroje. V nyní posuzované věci však (nad rámec nepodložených tvrzení žalobce) neexistují žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by před zahájením předmětného měření nebyla kontrola policejní hlídkou provedena. I kdyby však taková kontrola provedena nebyla, lze podle Nejvyššího správního soudu za běžných okolností mít za to, že všechny výše uvedené faktory, které by mohly přesnost měření ovlivnit, jsou „kryty“ odchylkou měření, jež byla ve prospěch žalobce uplatněna. A v nyní posuzované věci žalobce nenabídl důvody, pro které by soud nemohl takto přijaté závěry akceptovat.
21. Jak dále vyplývá ze závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015–51, či ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, aprobovaný např. i rozsudkem ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 142/2020-33), pro radarové zařízení Ramer 10C, které bylo použito i v nyní projednávané věci, platí, že není-li dodržen návod k obsluze, měřicí zařízení rychlost vozidla vůbec nezaznamená. V rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]okud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“ Stejně

tak nelze žalobci přisvědčit, vytýká-li správním orgánům nesprávný výklad tolerance při měření v rozmezí ± 3 km/h, resp. 3 % při rychlosti nad 100 km/h. Zásadní nedodržení návodu k obsluze má za následek neuložení snímku nebo zobrazení některého z chybových hlášení, naopak možné odchylky jsou zohledňovány právě uvedenou tolerancí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2020, č. j. 5 As 259/2017-35).

22. V nyní projednávané věci nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že překročení povolené rychlosti bylo významné (po započítání odchylky byla povolená rychlost překročena o 19 km/h). Lze tedy vyloučit, že by provozní podmínky měřicího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku, tj. překročení nejvyšší povolené rychlosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
23. K naplnění materiální stránky přestupku soud uvádí, že podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je *přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*. Z tohoto ustanovení vyplývá, že znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Materiální znak přestupku spočívá v tom, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy společnosti. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, v němž uvedl, že „*jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti*.“ Tento závěr Nejvyšší správní soud následně zopakoval např. v rozsudku ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 116/2014-35, nebo ze dne 23. 9. 2021, č. j. 4 As 87/2021-39. Z tohoto závěru však nelze automaticky dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku. Pokud kromě okolností jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, existují další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, pak nedojde k naplnění materiálního znaku a takové jednání potom nemůže být přestupkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29, nebo rozsudek ze dne 5. 4. 2022, č. j. 1 As 17/2022-46, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 5. 2022, č. j. 1 As 17/2022-69).
24. Správní orgány se v nyní projednávané věci otázkou naplnění materiální stránky přestupku v dostatečné míře zabývaly. Uvedly, že neshledaly žádné významné okolnosti, které by vylučovaly, že by jednáním žalobce nemohl být porušen či ohrožen právem chráněný zájem. Naopak zdůraznily, že nejvyšší povolenou rychlost žalobce překročil o 19 km/h a že v daném úseku nastavená nejvyšší dovolená rychlost má vzhledem k technickým parametrům dálnice D46 svůj význam. Zároveň dostatečně vysvětlily, jaký je v daném případě státem chráněný zájem (tj. zvýšení bezpečnosti provozu). Soud tedy v tomto ohledu nemá správnímu orgánu co vytknout.
25. Lze doplnit, že soud považuje správními orgány zjištěný skutkový stav za dostatečný a současně mající oporu ve spisovém materiálu. Žalobce v žalobě navrhl jako důkaz návod k použití měřicího zařízení RAMER 10C, který součástí správního spisu není, jeho relevantní části však citoval v žalobním návrhu a žalovaný jejich obsah nezpochybňoval. Ostatně obsah tohoto návodu byl opakovaně citován a uváděn v judikatuře správních soudů při posuzování obdobných námitek v jiných případech přestupkového jednání spočívajícího

v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. S přihlédnutím k charakteru námitek, které se týkaly toliko výkladu těchto částí návodu k obsluze uvedeného měřicího zařízení (nikoli jejich obsahu), jak byl proveden Nejvyšším správním soudem ve shora odkazovaných rozsudcích, a s jehož závěry se žalovaný (na rozdíl od žalobce) ztotožnil, považoval zdejší soud další doplnění dokazování nad rámec správního spisu za nadbytečné.

V. Závěr a náklady řízení

26. Námitky žalobce soud vyhodnotil jako nedůvodné. Neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět; proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 11. září 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně